

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/72/2020
Identifikačné číslo spisu: 7217012902
Dátum vydania rozhodnutia: 15. decembra 2020
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7217012902.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému J. P. v konaní o žiadosti o podmienené prepustenie na neverejnom zasadnutí konanom 15. decembra 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného J. P. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 14. apríla 2020, sp. zn. 7Tos/39/2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolanie obvineného J. P. odmieta.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II (ďalej tiež „okresný súd“) uznesením z 25. februára 2020, sp. zn. 6Pp/114/2017, podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona vyslovil, že obvinený J. P. sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia stanovenej mu uznesením Okresného súdu Košice II z 13. decembra 2017, sp. zn. 6Pp/114/2017, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa, neosvedčil a zvyšok trestu, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Košice I z 9. júla 2013, sp. zn. 10T/46/2013, v spojení s uznesením toho istého súdu z 31. októbra 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 20. decembra 2016, sp. zn. 6Tos/110/2016, vo výmere štyri mesiace a devätnásť dní a rozsudkom Okresného súdu Košice I z 20. júla 2017, sp. zn. 1T/48/2015, vo výmere pätnásť mesiacov, vykoná.

Obvinený J. P. napadol uvedené uznesenie okresného súdu sťažnosťou, ktorú Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 14. apríla 2020, sp. zn. 7Tos/39/2020, zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

Proti uzneseniu krajského súdu obvinený prostredníctvom - na dovolacie konanie ustanoveného obhajcu - 22. októbra 2020 dovolanie dôvodiac dovolacími dôvodmi uvedenými v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

Z odôvodnenia tohto mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že podľa názoru obvineného bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu tým, že súd napriek jeho žiadosti na zvolenie

obhajcu, túto jeho žiadosť neakceptoval s odôvodnením, že nešlo o povinnú obhajobu a že o termíne verejného zasadnutia bol upovedomený dňa 11. februára 2020 a verejné zasadnutie sa konalo dňa 25. februára 2020. S týmto odôvodnením obvinený uviedol, že nemôže súhlasiť z dôvodu, že lehota 14 dní medzi oznámením a verejným zasadnutím je nedostatočná, pretože súd nebral do úvahy tú skutočnosť, že je vo výkone trestu odňatia slobody, takže jeho možnosti zvoliť si obhajcu sú obmedzenejšie a komplikovanejšie, ako keby bol na slobode. Dodal, že zo skúsenosti vie, že súd obžalovaným poskytuje 15-dňovú lehotu od doručenia výzvy na zvolenie obhajcu, inak im bude pridelený súdom.

V súvislosti s odôvodnením, že nešlo o prípad povinnej obhajoby obvinený uviedol, že každý má právo na obhajobu a toto právo je zakotvené v Ústave Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre formuloval právny názor, podľa ktorého právo na obhajobu podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, pričom požiadavka, resp. základné pravidlo je nastolenie spravodlivej rovnováhy. Ďalej uviedol, že právo na obhajobu nemožno v podmienkach materiálne chápaného právneho štátu redukovať len na právo zvoliť si a mať obhajcu. Obsah tohto práva je podstatne širší a zahŕňa všetky relevantné postupy, ktorých cieľom je zbavenie, či zmierenie jeho viny. Obvinený podotkol, že k jeho sťažnosti sa vyjadril prokurátor, avšak s týmto vyjadrením sa neoboznámil. Týmto podľa neho došlo k porušeniu rovnosti strán a uvedený postup je v okolnostiach danej veci z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľný. Dodal, že rovnosť zbraní je inherentným prvkom spravodlivého procesu, ktoré je zaručené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zahŕňa právo, aby každá strana konania mala primeranú možnosť brániť svoju záležitosť pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane.

Ďalej obvinený uviedol, že každá strana musí mať v zásade možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aby sa mohli zoznámiť aj s každým dokladom a pripomienkou predloženou súdu za účelom ovplyvnenia jeho rozhodnutia a vyjadriť sa k nim. Pokračoval, že súdne rozhodnutie je výsledkom rozhodovania medzi stranami, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa a popierať požiadavky, dôkazy a argumenty druhej strany. Obvinený uviedol, že kontradiktórny spor znamená možnosť strany a právo nato, aby sa vypočuli jej argumenty a návrhy. Dodal, že požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali príležitosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi a podanými vyjadreniami a reagovať na ne, sa vzťahuje na konanie o opravných prostriedkoch rovnako ako aj konanie pred prvostupňovým súdom a to bez ohľadu na to, že v podaní neboli uplatnené žiadne nové argumenty.

V závere obvinený uviedol, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Pritom nie je podľa neho podstatné, či podľa názoru všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné, alebo bezvýznamné, pretože tým túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania, ktorý rozhodne aké stanovisko zaujme.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutými uzneseniami okresného a krajského súdu bol porušený zákon v ustanoveniach podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v neprospech obvineného, pretože zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu; podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu v napadnutom rozsahu a napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil aj ďalšieho rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad; a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej prokuratúry vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že nie je prípustné (§ 382 písm. f) Trestného poriadku), nakoľko nejde o rozhodnutie vo veci samej, čo je zrejme z ustanovení § 368 ods. 1, ods. 2, ale v danom prípade sa jednalo o rozhodovanie vo vykonávacom konaní v zmysle § 420 Trestného poriadku s poukázaním na § 419 Trestného poriadku. Vzhľadom na skutočnosť, že proti napádaným rozhodnutiam okresného a krajského súdu nie je dovolanie prípustné. Prokurátor pri posudzovaní dôvodnosti dovolania sa nezaoberal otázkou či bolo

podané oprávnenou osobou (§ 369 Trestného poriadku), či bolo podané v zákonnej lehote (§ 370 Trestného poriadku) a či bol naplnený dovolací dôvod (§ 371 Trestného poriadku).

Na základe vyššie uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby dovolací súd z dôvodov uvedených v § 382 písm. f) Trestného poriadku predmetné dovolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané neoprávnenou osobou.

V prvom rade je potrebné k veci uviesť, že ustanovenie § 371 ods. 2 Trestného poriadku rozširuje nielen dôvody dovolania, keď oprávňuje ministra spravodlivosti podať dovolanie okrem dôvodov uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia aj vtedy, ak bolo napadnutým rozhodnutím porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe a Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmienечnom prepustení obvineného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienечne odložený, o výkone zvyšku trestu po podmienечnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste, ale zároveň aj okruh rozhodnutí, proti ktorým možno dovolanie podať. Uvedené otázky sú totiž vždy predmetom iných rozhodnutí, než taxatívne vymedzených v § 368 ods. 2 Trestného poriadku.

V prípade takýchto (iných) rozhodnutí predstavuje porušenie Trestného zákona osobitný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý priznáva zákon iba ministrovi spravodlivosti a ktorý je vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku spočívajúcemu v zásadnom porušení práva na obhajobu, ktorého uplatnenia sa v tejto veci domáha obvinený, v pomere špeciality. Zo znenia § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku pritom vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie proti rozhodnutiu, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok, iba vtedy, ak bol tento opravný prostriedok podaný proti niektorému z rozhodnutí uvedených pod písmenami a) až g) tohto ustanovenia. Rozhodnutie o výkone zvyšku trestu po podmienечnom prepustení však v tomto výpočte nie je.

Z uvedeného je zrejmé, že proti uzneseniu o neosvedčení sa obvineného v skúšobnej dobe podmienечného prepustenia, resp. proti rozhodnutiu, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok proti takémuto rozhodnutiu, je oprávnený podať dovolanie len minister spravodlivosti.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného J. P. na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

